

A járőr megállott, a hang felé fordult s egyenesen feléjük közeledett most már feltűzött szuronyú puskákkal.

— Hamar, Rózsika, fuss el erre a bokrok között, talán nem vesznek észre, én meg egyenesen futok a határnak.

— Jaj, ha meglátnak s utánunk lőnek?

— Ne félj, csak indulj! — s már tolta is kis hugát a jelzett irányban.

Pista még utána nézett, s mikor látta, hogy őt már nem fenyegeti veszedelem, mert eléri a határt, maga is megeredt.

— Állj vagy lövök! — kiáltott rá a járőr egy tagja.

Pista azonban nem sokat törődött a kiáltással, még jobban összeszedte minden erejét, s irányt változtatva futott tovább hazafelé.

A járőr sortűzeket adott a menekülő kis magyar tanulóra. Már-már úgylátszott, hogy hiábavaló minden, amikor közvetlen a határ magyar részén összeroskadt Pista... A hűséges kis magyar tanuló hangtalanul rogyott le a földre, hogy személyesen vigye meg a hírt Sebestyén Gábor hős magyar honvédnek arról, hogy nem feledték el még a magyar hősöket...

Bizonyosan együtt térdelnek most már mindketten a jó Isten előtt, s kérik, adja vissza a magyar temetőt a magyaroknak...

(Büky Irén.)

SZÜLEIM HALÁLÁRA.

Sem atyám, sem anyám
Nincs többé, nem is lesz,
Kiket szoríthatnék
Dobogó keblemhez,
Akiknek csókolnám még lábok nyomát is,
Mert engemet szívök vérével neveltek fel,
Mert körülöveztek, mint a földet nap,
Lángoló sugári, szent szeretetökökkel!

Itt hagytak, elmentek,
Nem is jönnek vissza!
Omló könnyeimet
Sírjok halma issza.
Folyjatok könnyeim, folyj, te forró patak,
Szívárogi le hideg orcáikra halkan,
Hadd tudják meg rólad: árva gyermeköknek
Elhagyott lelkén mily égő fájdalom van!

De nem, de nem, inkább
Eltávozom innen,
Hogysem könnyem árja
Hozzájok lemenjen;

Mentsen Isten tőle!... édes jó szülőim
 Hogyha megéreznék fioknak keservét,
 Szerető szívök a sírban sem pihenne,
 Egy bú lenne nekik a hosszú öröklét.

Isten veletek hát!...
 Csak egyszer még, egyszer
 Ölelkezzem össze
 Sírkeresztetekkel...
 Olyan a két ága, mint két ölelő kar,
 Mintha apám s anyám nyujtaná ki karját...
 Tán fölemelkedtek halotti ágyokból,
 Fiokat még egyszer ölelni akarják!

(Petőfi Sándor.)

A HONVÉDHUSZÁR.

Messze, fenn a Dnyeszter partján,	Mikor elment édesanyja
Lombjukvesztett fák alatt,	Könnyezve adott neki
Roppant ellenséggel szemben	Kis kendőben anyaföldet,
Áll a kis magyar csapat.	Hogy ágyát bárhol veti,
Úgy támadtak, mint a vihar,	Fáradt fejét arra hajtja
Ma a „vörös ördögök“,	Pihenésre, csendesen
Míg elszaladt az ellenség	S legyen édes álma rajta
S megbujt árcai mögött.	Vad, idegen földeken.
Álmodozva lova mellett,	S Jancsi álma oly édes,
Ott áll Jancsi, a vitéz,	Sorsa bármily keserű —
Nincs húsz éves, félig gyermek,	Barna kislány mosolyog rá...
Amde hősnek már — egész!	S táncra hív a hegedű...
Rajta huszár, csak előre!	Rajta huszár, csak előre!
Véred hul bár a mezőre,	Véred hul bár a mezőre,
Rajta huszár, a magyar	Rajta huszár, a magyar
Hős míg él és hős, ha hal!	Hős míg él és hős, ha hal!

Tovább mennek a huszárok,
 Hősen küzdve mindenütt,
 Míg egy golyó Jancsi szívéen
 Jaj, — halálos sebet üt...
 — Éljen! Győztünk! — földre hullva
 Végső szava ez neki —
 S a drága szent honi földet
 Feje alá helyezi...
 Ifjú életét így áldozza
 Érted: Király és Haza...
 Hősi hírét szellő szárnya
 Zengve röpíti haza.